

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Simony Hájkové a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **O. S.,** zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,** se sídlem Škroupova 18, Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2016, č. j. DSH/14884/15, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 5. 2017, č. j. 17 A 44/2016 - 60,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a závěry krajského soudu

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 12. 10. 2015, č. j. MMP/246072/15, byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 29. 4. 2015 ve 23:39 hod. řídil v Plzni na pozemní komunikaci Klatovské tř., před domem č. p. 16, ve směru jízdy z centra města, osobní motorové vozidlo Škoda Octavia, RZ X (v provedení TAXI), přičemž v úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost jízdy stanovena zvláštním právním předpisem do 50 km/hod., mu byla hlídkou Městské policie Plzeň, silničním radarovým rychloměrem AD9C, výr. č. 06/0191 po odečtení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 % naměřena rychlost jízdy 65 km/hod. Za tento přestupek byla žalobci, který v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu v obci o méně než 20 km/hod., uložena pokuta ve výši

2.300 Kč podle § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a § 125 odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, a dále stanovena podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb. povinnost uhradit náklady spojené s projednáním přestupku v paušální částce 1.000 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 3. 2016, č. j. DSH/14884/15 odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[3] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl, když se ztotožnil s názory a závěry uvedenými v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i odvolacího správního orgánu. Konstatoval, že uplatněné žalobní námitky jsou obdobné jako námitky odvolací, kterými se správní orgány zabývaly dostatečně podrobně a logicky, své závěry přesvědčivým a přezkoumatelným způsobem odůvodnily.

[4] Důkaz o rychlosti vozidla řízeného žalobcem byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen obsluhou, jež byla dle předloženého osvědčení řádně vyškolena, po provedení zkušebního měření. Měřicí zařízení bylo nastaveno dle manuálu výrobce radaru, o identitě měřicího zařízení nebylo žádných pochyb, bylo použito po dobu platnosti provedeného ověření. Měřicí přístroj funguje automaticky, což znamená, že při jakémkoli chybném měření či poruše dochází automaticky k vypnutí přístroje. Pokud tedy není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla zaznamenána není vůbec. Z tzv. automatické funkce radaru s použitím šablony s vyznačenou pozicí radarového svazku tedy vyplývá, že snímek vozidla byl pořízen správně v souladu s dokumentem s názvem „Vyhodnocení záznamů ze zařízení Ramer 7CCD, Ramer 7M, Ramer 10, AD9“, ze dne 2. 4. 2015.

[5] Krajský soud zhodnotil provedený výslech strážníků, jejich postup při provedení měření v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení, jejich řádné proškolení k jeho obsluze, provedení ověření prostřednictvím kontrolních snímků, platnost ověření radarového rychloměru AD9C, stejně jako fotodokumentaci, z níž je patrné místo měření rychlosti, jeho schválení Policií České republiky, řádné ztotožnění žalobce, který předmětné vozidlo v okamžiku měření řídil, stejně jako doložení konkrétní dopravní situace na pořízeném CD. Podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání viny žalobce, plně dle krajského soudu postačovaly k vydání napadeného rozhodnutí.

[6] Krajský soud dále konstatoval, že žalobce je řidičem taxi služby, jako osoba s řidičským oprávněním je povinen striktně respektovat a dodržovat pravidla silničního provozu z důvodu bezpečnosti nejen převážených osob, ale i ostatních účastníků silničního provozu. Jako přitěžující okolnost byla zohledněna skutečnost, že žalobce se dopustil překročení rychlosti v rámci dané skutkové podstaty v míře blížící se horní hranici, rovněž bylo zohledněno, že žalobce se dopouští opakovaně přestupků téže skutkové podstaty, proto jeho jednání nemohlo být hodnoceno jako ojedinělé pochybení, ale jako nedostatek kázně v provozu na pozemních komunikacích, stejně jako skutečnost, že předchozí sankce nevedly k nápravě.

[7] Krajský soud se rovněž vyjádřil k praktikám, které opakovaně používá zmocněnec žalobce, a k námitkám, jež jsou uplatňovány v různých fázích správního či soudního řízení v případě přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, které hodnotil jako účelový postup.

[8] Krajský soud neshledal jakékoli žalobcem, respektive zmocněncem žalobce předestřené pochybnosti o správnosti měření za způsobilé založit důvodné pochybnosti o správnosti měření, neshledal ani pochybení ve stanovení výše sankce. Jinými slovy uzavřel, že žalobní tvrzení nejsou způsobilá správnost a zákonnost správních rozhodnutí v dané věci zpochybnit. Zdůraznil, že správní orgány plně vycházely ze závažnosti přestupku, přihlédly k míře zavinění a k následku jednání žalobce, kterým je ohrožení bezpečnosti silničního provozu jakožto chráněného zájmu společnosti.

II. Obsah kasační stížnosti

[9] Žalobce napadl citovaný rozsudek krajského soudu kasační stížností, kterou se domáhá jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení.

[10] Prvotní okruh námitek stěžovatele se týká provedeného měření rychlosti, které bylo dle jeho názoru vadné, o jeho správnosti proto přetrvávají i nadále důvodné pochybnosti, jež nebyly vyvráceny. Měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze. Stěžovatel poukazuje na konkrétní důvody, pro něž nemohl být návod k obsluze rychloměru dodržen, respektive, pro něž došlo k zániku jeho ověření. Bylo povinností správních orgánů pochybnosti o skutkovém stavu věci odstranit, úvahy krajského soudu v této souvislosti označil stěžovatel za nesprávné. Tvrdil, že zcela vyvrátil správnost argumentace žalovaného a krajský soud nebyl proto oprávněn odkázat na odůvodnění rozhodnutí žalovaného tak, jak učinil. Krajský soud se nevypořádal se vznesenými námitkami dostatečně, neboť se bez dalšího ztotožnil s úvahami žalovaného ohledně postupu strážníků a správnosti provedeného měření, ač žalobce doložil pochybení v jejich postupu, a to i fotografií, z níž je zřejmé, že „*nebyl zachován předepsaný úhel odklonu radarové hlavy k ose měřeného vozidla, vozidlo tedy nebylo zachyceno ve standardním úhlu a tudíž se jedná o dostatečný souhrn okolností vyvolávajících pochybnosti o správnosti měření. Z logiky věci vyplývá, že strážníci při ustavování vozidla nepoužili k tomu předepsaný nástroj, výtyčku. Z výpovědí strážníků je tedy zřejmé, že nemohou skýtat oporu pro tvrzení, že měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze*“. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 As 77/2015 - 37, stěžovatel zdůraznil, že ani odkaz na proškolení policistů neodpovídá na výtku stěžovatele, že rychloměr byl v daném případě použit nesprávně, tedy samotné proškolení strážníků dle stěžovatele nezaručí, že měření provedli v souladu s návodem k obsluze. K prokázání svých tvrzení ohledně chyb měření navrhl stěžovatel zcela způsobilé důkazy, které, kdyby byly provedeny, povedou ke zjištění správnosti jeho závěrů.

[11] Stěžovatel dále namítal, že krajský soud nevypořádal řádně jeho námitky směřující proti zdůvodnění uložené sankce, která je nezákonná, nesprávně přihlédl k přestupkům, které měly být již zahlazeny. Krajský soud nevyhodnotil správně postup správního orgánu, jenž v rozporu se zásadou dvojího přičítání zohlednil překročení rychlosti o 15 km/h, ač tato skutečnost je již součástí skutkové podstaty daného přestupku. Nadto upozornil, že

„překročení rychlosti o 15 km/h se jeví s odstupem času jako zanedbatelné, je zcela absurdní toto překročení posuzovat jako přestupek“. Krajský soud nevzal tyto skutečnosti v potaz a postupoval nesprávně, když rozhodnutí žalovaného pro tyto tvrzené zásadní vady nezrušil.

[12] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se zcela ztotožňuje se závěry krajského soudu, který se s opakovanou argumentací stěžovatele vypořádal dostatečně a podrobně stejně jako žalovaný ve svém rozhodnutí o odvolání, na jehož odůvodnění odkázal. Dále žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 93/2015 - 41, s tím, že o správnosti měření nemohlo být nejmenších pochybností, v důsledku čehož by ani případné vady v postupu strážníků při ověřování správnosti ustavení měřicího vozidla, které však nebyly shledány, neměly žádný vliv na výstup z měřicího zařízení. Žalovaný za nedůvodné považoval rovněž námitky směřující proti odůvodnění sankce. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6.2017, č. j. 1 As 54/2017 - 38, dle něhož je *„dostačující, jestliže jsou námitky účastníka vznesené a opomenuté v řízení v prvním stupni vypořádány v rámci odvolacího řízení....Žalovaný proto nikterak nepochybil, když výše uvedenou stručnou argumentaci správního orgánu prvního stupně rozvedl a k námitce stěžovatele, že měřící zařízení pozbylo metrologické vlastnosti, neboť měřený úsek byl nepřípustně dlouhý, se v odůvodnění svého rozhodnutí konkrétně a obsáhle vyjádřil*.“ Dále zdůraznil, že u řidiče z povolání je dán zvýšený zájem na dodržování právních předpisů s ohledem na množství přepravovaných osob, které svým jednáním ohrožuje. Míra překročení nejvyšší povolené rychlosti v rámci rozpětí charakterizujícího danou skutkovou podstatu je jednou z okolností mající vliv na posouzení závažnosti přestupku podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a tím i na výši uložené sankce. Intenzita ohrožení zájmu společnosti na bezpečnosti silničního provozu bude diametrálně odlišná podle toho, zda řidič překročí nejvyšší dovolenou rychlost o 1 km/hod. či o 19 km/hod. Tento závěr vyplývá i ze stěžovatelem citované judikatury. O porušení zásady dvojího přičítání se v posuzované věci nejedná, správní orgány hodnotily rozporovanou skutečnost s přihlédnutím k tomu, že k jednání došlo v noci za snížené viditelnosti, v širším centru města v blízkosti tramvajové zastávky a křižovatky, kdy provoz na předmětné pozemní komunikaci nebyl zanedbatelný.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[14] Důvodnost kasační stížnosti posoudil soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Současně zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Tyto vady nebyly Nejvyšším správním soudem zjištěny.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou rozhodnutí, ke které jsou správní soudy

povinny přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tj., že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je odůvodněno dostatkem relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí.

[17] Výše uvedená kritéria napadené rozhodnutí jednoznačně splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí, z něhož jsou důvody rozhodnutí krajského soudu zcela zřejmé, přičemž nepochybně v opačném případě by stěžovatel nebyl schopen tak rozsáhlé argumentace a polemiky s důvody napadeného rozsudku. Jinými slovy z odůvodnění rozsudku krajského soudu je seznatelné, které skutečnosti byly jeho podkladem, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné, podle jaké právní normy rozhodoval, a jakými úvahami se při svém rozhodování řídil při hodnocení důkazů.

[18] Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již dříve. Např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, v němž uvedl, že za nepřezkoumatelné lze považovat ta rozhodnutí, *„ze kterých nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodnuto či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.“*

[19] Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku pak nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163 či ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 - 37). Uvedená kasační námitka je tudíž nedůvodná.

[20] Nejvyšší správní soud se dále zabýval stěžejním okruhem námitek stěžovatele, které se týkaly měření rychlosti, jež dle jeho názoru proběhlo chybně.

[21] Tuto kasační námitku však neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Podle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115). Shodný závěr učinil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 14. 6. 2017, č. j. 1 As 83/2017 - 59. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56, uvedl, že *„oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován.“* Taktéž v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí.

[22] Poukazoval-li stěžovatel na nedostatečnost provedeného dokazování, Nejvyšší správní soud odkazuje na výše uvedené a doplňuje, že stěžovatel byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost při jízdě v obci. Ve správním spisu je založen vedle fotodokumentace jednoznačně prokazující značné překročení nejvyšší dovolené rychlosti stěžovatelem i ověřovací list měřicího zařízení a potvrzení o proškolení policisty, který rychlost měřil. Správní orgány se ve svých rozhodnutích důkladně (na podkladě správního spisu) zabývaly otázkou, zda stěžovatel předmětný přestupek spáchal, přičemž listiny založené ve správním spisu je nutno v daném případě považovat za plně postačující pro učinění závěru o spáchání předmětného přestupku stěžovatelem (srov. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35 atp.). I když se stěžovatel dopustil přestupku z nedbalosti, neměla tato skutečnost žádný vliv na rozhodnutí o jeho vině, měla vliv pouze na výši sankce.

[23] Nejvyšší správní soud se neztotožnil se stěžovatelem ani v otázce neprovedení jím navržených důkazů. Správní orgány řádně zdůvodnily nadbytečnost jejich provedení, stejně jako skutečnost, že tyto důkazy nebyly způsobilé jakkoli změnit jimi přijaté závěry učiněné i s přiléhavými odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu; stejně se k věci vyjádřil i krajský soud.

[24] V případě, že by se stěžovateli podařilo některý důkaz zpochybnit, je na správním orgánu, aby tuto nejasnost vysvětlil. Nicméně v nyní projednávané věci zůstala argumentace stěžovatele v natolik obecné rovině, že se mu nepodařilo provedené měření (či další důkazy) jakkoliv zpochybnit, jak zcela správně uzavřel krajský soud. Ten proto nepovažoval za nezbytné a potřebné provádět další dokazování nad rámec toho, co bylo zjištěno ve správním řízení. Krajský soud rovněž odůvodnil, proč považoval skutkový stav za náležitě zjištěný.

[25] Další kasační námitkou stěžovatel brojí proti výši uložené sankce. Ani uvedenou námitku však neshledává Nejvyšší správní soud nedůvodnou. Poukaz na dříve spáchané přestupky na úseku provozu na pozemních komunikacích lze podřadit pod hodnocení osoby pachatele podle § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Výše sankce, kterou správní orgán stanovil při horní hranici zákonem stanovené sazby, odpovídá typové závažnosti daného protiprávního jednání, jelikož stěžovatel překročil povolenou rychlost o 15 km/hod, tedy při horní hranici skutkové podstaty ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Správní orgány nepřekročily zákonné meze správního uvážení a stanovily sankci v přiměřené výši (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2016, č. j. 6 As 119/2016 - 36) i s ohledem na zájem společnosti na dodržování bezpečnosti a právních předpisů v oblasti provozu na pozemních komunikacích. Není na místě jakkoli bagatelizovat jednání přestupce a překročení rychlosti charakterizující danou skutkovou podstatu.

[26] Pokud dále stěžovatel namítá, že se krajský soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně s námitkou zákazu dvojího přičítání téže skutečnosti nevypořádal, ani této námitce stěžovatele nelze přisvědčit. O porušení zásady dvojího přičítání by se jednalo tehdy, pokud by správní orgán přihlédl jako k přitěžující skutečnosti k okolnosti, že

stěžovatel svým jednáním naplnil znak kvalifikované skutkové podstaty. To se však nestalo, správní orgán v kontextu dané skutkové podstaty přihlédl k tomu, že se jednalo o výraznější překročení nejvyšší dovolené rychlosti; jeho úvaha byla tedy zákonná.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnost

[27] Nejvyšší správní soud úvahy krajského soudu považuje za správné a souladné s citovanou judikaturou, přičemž veškeré námitky přednesené v kasační stížnosti nejsou způsobilé vyvrátit závěry uvedené v napadeném rozsudku.

[28] Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věty první za použití § 120 s. ř. s. Soud žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal, neboť stěžovatel byl procesně neúspěšný a z obsahu spisu nevyplývá, že by procesně úspěšnému žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti vznikly jakékoli náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. srpna 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu